

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/11/2017
Identifikačné číslo spisu: 1115217780
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1115217780.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Ing. O. C., narodený dňa XX.XX.XXXX, C., proti žalovanému (sťažovateľovi): Okresný úrad Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP1-2015/039956/BUS zo dňa 08.06.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/214/2015-56 zo dňa 02.02.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I. Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c/, d/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-BA-OOP1-2015/039956/BUS zo dňa 08.06.2015 v spojení s prvoinštančným rozhodnutím č. OU-BA-OVVS2-2015/008019, Pr-2190/2014 Za.P12 zo dňa 27.02.2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu rov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že sám správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí v jeho odôvodnení konštatoval, že správny orgán pri posúdení dôkazov zistil, že skutkový stav veci je sporný a ani ústne pojednávanie o priestupku nevedlo k odstráneniu rozporov. Napriek tomuto konštatovaniu žalovaný ďalšie dokazovanie nevykonával.

3. Podľa názoru súdu, aby konanie obvineného mohlo byť kvalifikované ako protiprávne, nestačí, aby sa žalobca subjektívne cítil byť dotknutý na cti. Podstatné je, aby konanie obvineného bolo objektívne, t. j. podľa všeobecnej verejnej mienky spôsobilé vyvolať zákonom predpokladaný následok - urážku na cti.

To znamená, že musí ísť o také konanie, výrok, ktoré je objektívne spôsobilé privedíť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť hanlivo. Nie je rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme, postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania spôsobiť takú ujmu.

4. Krajský súd dodal, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ktorý zastavil konanie o priestupku proti obvinenému žalobcovi z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná nie je priestupkom, pretože nebolo zistené, že zazneným výrokom došlo z objektívneho hľadiska ku škodlivému následku, k ublíženiu na cti navrhovateľa. Súd sa s vysloveným záverom žalovaného nestotožnil vzhľadom na obsah administratívneho spisu, a to výsledky vykonaného dokazovania.

5. Podľa názoru krajského súdu, ak správny orgán sa bez relevantného zdôvodnenia priklonil v podstate k výpovedi obvineného z priestupku, ktorým odôvodnil skutkové zistenia, tak ako tomu bolo v prípade rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, keď nevyhodnotil dôkazy, z ktorých vyplýva opak, keď v prípade právnej veci žalobcu v rozhodnutiach nebolo zdôvodnené z akých dôvodov neprihliadol na výpovede svedkov, ktorí uvedený výrok podpredsedu predstavenstva chápali ako urážku na cti, potom je hodnotenie dôkazov v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

6. Krajský súd tak dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, nakoľko je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a rovnakou vadou trpí aj druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ktorého právny záver je založený zhodne s názorom prvostupňového orgánu na konštatovaní, že zazneným výrokom podpredsedu predstavenstva nedošlo z objektívneho hľadiska k ublíženiu na cti žalobcu. Takto vyhodnotený zistený skutkový stav v odôvodnení rozhodnutia, ktoré bolo dôvodom pre vydanie rozhodnutia o zamietnutí odvolania a potvrdení prvostupňového rozhodnutia nekorešponduje s výsledkom vykonaného dokazovania, keď viacerí svedkovia vnímali napadnutý výrok ako urážku na cti, možno uzavrieť, že z objektívneho hľadiska, t. j. podľa všeobecnej verejnej mienky, bol spôsobilý vyvolať zákonom predpokladaný následok - urážku na cti žalobcu, a teda v zmysle zákonného rámca nedáva zrozumiteľný a presvedčivý podklad pre preskúmanie správnosti rozhodnutia.

7. V ďalšom krajský súd vyjadril názor, že tým, že bolo konanie o priestupku zastavené, napriek skutočnosti, že na vyššie zistený skutkový stav, ktorý ako aj sám správny orgán konštatoval napriek dokazovaniu zostal sporným, aplikoval citované ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie správneho orgánu vyplýva aj z jeho konštatácie, že nebolo zistené, že zazneným výrokom obvineného došlo z objektívneho hľadiska ku škodlivému následku - ublíženiu na cti, pretože ako už bolo súdom uvedené, nie je rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme, postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania spôsobiť takú ujmu, to znamená, že musí ísť o také konanie, ústny výrok, ktorý je objektívne spôsobilý privedíť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť hanlivo, urážlivo.

8. Zároveň poukázal na vybavenie sťažnosti žalobcu - oznámenie žalovaného o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 17.06.2015, v ktorej sám okresný úrad konštatoval, že na základe zistených skutočností vyhodnotil sťažnosť žalobcu ako opodstatnenú a konštatoval, že sťažnosť obsahovala aj námietky žalobcu, ktoré mali byť postúpené správne mu orgánu, ktorý v tom čase vo veci priestupku ešte nerozhodol, aby sa s nimi vysporiadal v zmysle osobitného predpisu alebo zákona o správnom poriadku.

9. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel krajský súd k záveru o nezákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia správnych orgánov pre nedostatok dôvodov a preto rozhodol podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d S. s. p. tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Dodal, že v ďalšom konaní správny orgán vec opätovne prejedná a rozhodne v súlade s právnym názorom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení tohto rozhodnutia, ktorým je správny orgán v zmysle § 191 ods. 6 S. s. p. v ďalšom konaní viazaný.

II. Konanie na kasačnom súde

A/

10. Rozsudok v celom rozsahu napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., pretože krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Právne posúdenie veci krajského súdu, o ktoré sa opiera rozsudok a na základe ktorého rozhodol, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, nakoľko je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, považoval sťažovateľ za nesprávne, nakoľko v odôvodnení rozhodnutia chýba akákoľvek právna úvaha, na základe ktorej krajský súd dospel k ním uvedenému výkladu objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch.

12. Podľa názoru sťažovateľa na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch nestačí iba skutočnosť, že konanie obvineného je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť hanlivo a nie je rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme tak, ako to posúdil krajský súd. V prípade, ak by takýmto konaním, ktoré by bolo objektívne spôsobilé spôsobiť takúto ujmu, ale v skutočnosti by ju v reálnom svete objektívne nespôsobilo, by bolo možné takéto konanie vzhľadom na chýbajúci následok posúdiť iba nanajvýš ako pokus, nie však ako dokonaný priestupok. Zákon o priestupkoch však neumožňuje uznať páchatel'a vinného z priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch spáchaného v štádiu pokusu.

13. Podľa názoru sťažovateľa na to, aby bolo možné použiť výklad objektívnej stránky skutkovej podstaty daného priestupku aplikovaný krajským súdom by objektívna stránka skutkovej podstaty uvedeného priestupku mala znieť tak, že priestupku sa dopustí ten, kto iného urazí alebo vydá na posmech, prípadne ten, kto ohrozi česť iného tým, že ho urazí alebo vydá na posmech. V takomto prípade, na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto priestupku by stačila skutočnosť, že konanie obvineného je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda nebolo by rozhodujúce, či k takejto ujme skutočne aj došlo.

14. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ vyjadril, že v konaní o priestupku bol v rozsahu dostatočnom pre vydanie rozhodnutia zistený skutkový stav veci, a teda objasnené všetky okolnosti dôležité pre posúdenie veci a následne na základe takto zisteného skutkového stavu veci vydané rozhodnutie o zastavení konania podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch bolo vecne správne a vydané v súlade so zákonom o priestupkoch, správnym poriadkom ako aj ostatnými všeobecne záväznými predpismi.

15. Vzhľadom na vyššie navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

B/

16. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 19.05.2017, v ktorom uviedol, že sťažovateľ sa mýlil, keď v kasačnej sťažnosti uviedol „či nejaký výrok, alebo čin je alebo nie je urážka, závisí ako na jednaní a úmysle napádajúceho, tak ako aj vnímaní napádaného." Mal za to, že uvedená nesprávna úvaha je v priamom rozpore s § 3 a 4 zákona o priestupkoch, ktoré nepripúšťajú špekulácie o jednaní a úmysle napádajúceho.

17. Dodal, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti priznal, že krajský súd správne vyvodil, že výrok obvineného pôsobil urážlivo prípadne zosmiešňujúco, ale nevysvetľuje prečo napriek tomu dva razy rozhodol, že sa nejedná o urážku, keď:

- predmetný výrok ako urážku chápali minimálne dvaja pracovníci policajného zboru, ktorí podali podnet na začatie konania o priestupku;
- predmetný výrok ako urážku chápal svedok Ing. C.;
- predmetný výrok ako urážku chápal navrhovateľ;
- predmetný výrok ako urážku chápala manželka navrhovateľa;

- odvolací orgán uznal, že svedok Mgr. T. výrok chápal ako nadávku, avšak odvolací orgán už nepripustil, že práve aj nadávkami dochádza k urážaniu;
- svedok Ing. J. na otázku, či výrok pôsobil urážlivo alebo zosmiešňujúco neodpovedal, že nie, ale odpovedal „ťažko sa k tomu vyjadriť...“, čím podľa žalobcu pripustil, že išlo o urážku a zosmiešnenie;
- svedkyňa Ing. C. na otázku či predmetný výrok na ňu pôsobil urážlivo alebo zosmiešňujúco odpovedala „nebola som ani prekvapená, vzhľadom na tie spory...“ čo žalobca vyhodnotil, tak, že urážlivosť a zosmiešňovanie ju ani neprekvapili.

18. Všetky vyjadrenia svedkov podľa názoru žalobcu sťažovateľ vysvetlil ako dôkaz toho, že v danom prípade sa nejedná o urážku.

19. V ďalšom žalobca poukázal na to, že sťažovateľ sa nezaoberal, ani nevysvetlil svoje pochybenia keď nereagoval na jeho rôzne podnety, ktoré bližšie uviedol.

III. Právny názor NS SR

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. júna 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie sťažovateľa v spojení s prvoinštančným správny rozhodnutím, ktorým sa zastavilo konanie o priestupku, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie sťažovateľa a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

22. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu sťažovateľa zistil, že žalobca podaním zo dňa 04.09.2014 označeným ako „Žiadosť“ poukázal na porušenie ustanovenia § 49 ods. 1 a/ zákona o priestupkoch pánom E. C. (ďalej aj ako „obvinený“), za ktoré žiadal uloženie pokuty v najvyššej možnej miere a povinnosť ospravedlniť sa. Listom zo dňa 09.09.2014 orgán verejnej správy prvej inštancie na základe podnetu žalobcu požiadala OR PZ Bratislava I o vykonanie objasňovania priestupku. Dňa 21.11.2014 bol orgánu verejnej správy prvej inštancie predložený priestupkový spis OR PZ Bratislava I, ktorého súčasťou je aj Správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 10.11.2014, ktorá bola predložená ako podnet pre začatie konania o priestupku. Dňa 27.02.2015 vydal orgán verejnej správy prvej inštancie rozhodnutie č. OU-BA-OVVS2-2015/008019, Pr-2190/2014 Za.P12, ktorým zastavil konanie o priestupku proti obvinenému pre podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 19.06.2014 v presne nezistenom čase v Bratislave v Petržalke, v budove Technopolu na Zhromaždení delegátov SBD mal nazvať žalobcu „zmijou v ľudskej koži“, čím mal žalobcu uraziť a vydať na posmech, pretože skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Súčasne žalobcu zaviazal uhradiť trovy konania v paušálnej sume 16 eur. V odôvodnení rozhodnutia konajúci orgán uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že je naďalej sporným, či dňa 19.06.2014 na zhromaždení delegátov SBD BA I obvinený adresoval žalobcovi slová „zmija v ľudskej koži“, alebo „diabol v ľudskej koži“ alebo „pán C. podľa môjho názoru, ste diabol v ľudskej koži“. V ďalšom dodal, že na zhromaždení delegátov SBD BA I dňa 19.06.2014 žalobca bol častým diskutérom, kde poukazoval na rôzne skutočnosti, čo nakoniec viedlo podľa obvineného až k vyhrotenej situácii, keďže obvinený posledné výroky žalobcu vnímal ako útok voči osobe p. E., a preto pod vplyvom emócií adresoval predmetný výrok žalobcovi, pričom uvedený výrok podľa názoru orgánu verejnej správy nebol adresovaný s cieľom ublížiť žalobcovi na cti a v konaní o priestupku taktiež nebolo zistené, že zazneným výrokom obvineného došlo z objektívneho hľadiska ku škodlivému následku (k ublíženiu na cti žalobcu), nakoľko tieto skutočnosti svedkovia navrhnutí účastníkmi konania nepotvrdili, a preto konajúci orgán dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené všetky znaky posudzovaného priestupku.

23. O podanom odvolaní rozhodol sťažovateľ napadnutým rozhodnutím č. OU-BA-OOP1-2015/039956/BUS zo dňa 08.06.2015, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie dôvodiac, že dané rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom. Sťažovateľ mal za to, že dokazovaním vykonaným prvoinštančným orgánom verejnej správy sa nepodarilo preukázať, že bola naplnená objektívna stránka priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, teda že v príčinnej súvislosti s tým, že obvinený dňa 19.06.2014 v presne nezistenom čase v Bratislave v Petržalke v budove Technopolu na Zhromaždení delegátov SBD nazval žalobcu „zmijou v ľudskej koži“, bolo navrhovateľovi ublížené na cti v objektívnom zmysle, teda že došlo k zníženiu hodnotenia spoločensko-morálneho stavu a požívaní všeobecnej vážnosti žalobcu vo vnímaní iných osôb v spoločnosti. Preto sa stotožnil s názorom orgánu verejnej správy prvej inštancie, ktorý konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Záverom konštatoval, že prvoinštančný orgán verejnej správy zistil spoľahlivo skutkový stav, a tak mohol vydať rozhodnutie bez akýchkoľvek pochybností o skutkovom stave, a to v súlade so zákonom.

24. O žalobe na preskúmanie rozhodnutia sťažovateľa rozhodol krajský súd kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že zrušil rozhodnutie sťažovateľa ako aj orgánu verejnej správy prvej inštancie a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie s odôvodnením, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inštancií sú nezákonné, nakoľko sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov s tým, že správny súd zároveň konštatoval nesprávne právne posúdenie veci.

25. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti však vyjadril názor, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, v konaní o priestupku bol v rozsahu dostatočnom pre vydanie rozhodnutie zistený skutkový stav veci, boli objasnené všetky okolnosti dôležité pre posúdenie veci, preto rozhodnutie o zastavení konania bolo vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu sťažovateľa konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská, preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu.

27. Kasačný súd vo vzťahu k priestupkom proti občianskemu spolunažívaniu dáva do pozornosti, že narušenie občianskeho spolunažívania je postihované len vtedy, ak dôjde ku konaniu určitej intenzity, ktoré možno zaradiť pod niektorú zo skutkových podstát uvedených v ustanovení § 49 ods. 1 zákona o priestupkoch. Jedným zo spôsobov ochrany občianskeho spolunažívania, konkrétne občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, je ustanovenie § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého sa priestupku dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech. Platí, že česť človeka predstavuje významnú hodnotu, ktorá sa posudzuje podľa mravných kritérií príslušnej spoločnosti. Rozlišuje sa česť v zmysle objektívnom, t. j. vážnosť, ktorú človek požíva v predstave iných ľudí a v zmysle subjektívnom, t. j. vedomie vlastnej hodnoty.

28. Hlavnou podmienkou na naplnenie skutkovej podstaty tohto priestupku je skutočnosť, že inému bolo ublížené na cti. Vždy však záleží na posúdení, či sa konaním, ktoré môže byť uskutočnené ústnym alebo písomným výrokom, vyobrazením, posunkom, pomocou nejakého technického zariadenia a pod., postihnutá osoba sa cíti urazená, a či je daný výrok spôsobilý ju uraziť a vydať na posmech (zosmiešniť). Nie je rozhodujúce, či bol výrok prednesený na verejnosti alebo v súkromí, pred postihnutou osobou alebo kýmkoľvek iným a rozhodujúci je motív konania, ktorý smeruje k vydaniu napadnutej osoby na posmech. Formy útoku sú formulované taxatívne (ich výpočet je konečný) a páchatel musí inú osobu uraziť alebo vydať na posmech pričom správny orgán musí v konkrétnych prípadoch dokazovať, že spôsob urážky či vydania na posmech boli objektívne, t. j. podľa všeobecne verejnej mienky spôsobilé ublížiť inému na cti a nestačí len subjektívny pocit osoby dotknutej na cti.

29. V súvislosti s povinnosťou správneho orgánu zistiť presne a úplne skutočný stav veci kasačný súd uvádza, že táto povinnosť správneho orgánu vyplýva zo Správneho poriadku s tým, že úplnosť zistenia podkladov znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie. Rovnako by sa mal správny orgán v odôvodnení vyrovnávať aj s otázkou, prečo nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol účastník konania. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu a nie sú ani nepresne interpretované, ani skreslené či už vedome, alebo nevedome.

30. K uvedenému považuje kasačný súd za dôležité dodať, že zisťovanie podkladov pre rozhodnutie patrí k ťažiskovým činnostiam orgánov verejnej správy v správnom konaní. V podstate ide o poznávací proces určitých predmetov alebo javov, ktorý smeruje k zisteniu skutočného stavu. Výsledky tohto procesu slúžia ako podklad na vydanie rozhodnutia. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy. Pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie sa správny orgán spravidla obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. To, samozrejme, nevylučuje, ak to vyžaduje povaha veci alebo ustanovuje osobitný právny predpis, aby správny orgán nariadil aj ústne pojednávanie.

31. V prejednávanej veci sa tak kasačný súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v odôvodnení napadnutého rozsudku, pretože dospel k záveru, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inšancií sú nezákonné, nakoľko z výsledkov vykonaného dokazovania v administratívnom konaní

nebolo preukázané a naďalej ostalo sporným, či konanie obvineného skutočne nenaplnilo znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako to konštatovali oba orgány verejnej správy.

32. Kasačný súd pri formulovaní právneho záveru vychádzal predovšetkým zo skutočnosti, že sám orgán verejnej správy prvej inštancie konštatoval, že „na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že j naďalej sporným, či dňa 19.06.2014 na zhromaždení delegátov SBD BA I E. C. adresoval navrhovateľovi Ing. O. C. slová „zmija v ľudskej koži“, alebo „diabol v ľudskej koži“ alebo „pán C. podľa môjho názoru, ste diabol v ľudskej koži“. Napriek uvedenému nepristúpil prvoinštančný orgán verejnej správy k odstráneniu rozporov, naopak ustálil, že „v danom prípade neboli naplnené všetky znaky posudzovaného priestupku“.

33. Obdobne postupoval aj sťažovateľ, ktorý bez toho, aby vyhodnotil dôkazy preukazujúce opak resp. bez toho, aby uviedol dôvody, pre ktoré neprihliadol na výpovede svedkov tvrdiace opak uviedol, že dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že bola naplnená objektívna stránka priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, čím postihol preskúmané rozhodnutie deficitom nepreskúmateľnosti.

34. V súvislosti s uvedeným dáva kasačný súd do pozornosti, že ak bol zistený skutkový stav v priebehu objasňovania priestupku a dokazovania vykonaného správnym orgánom, potom úlohou správnych orgánov je vyhodnotiť dôkazy v prospech i v neprospech obvineného z priestupku a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné pre preukázanie zodpovednosti za priestupok. Úloha správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa potom v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

35. Kasačný súd sa vzhľadom na uvedené stotožnil so záverom krajského súdu, že v danej veci nebol náležite zistený skutkový stav veci a konajúce orgány verejnej správy vo svojich rozhodnutiach náležite nevyhodnotili vykonané dôkazy. Dôkazy nimi vykonané nepotvrdili, že zo strany obvineného nedošlo ku konaniu, ktorým by tento naplnil skutkovú podstatu priestupku uvedeného v § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, navyše správne orgány nepostupovali v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku, keď pri posudzovaní konania obvineného nielenže nevzali do úvahy dôkazy v neprospech obvineného, ale dokonca svoje rozhodnutia postavili v zásade len na jeho výpovedi.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie sťažovateľa v spojení s prvoinštančným rozhodnutím je v rozpore so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje (viď vyššie).

37. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.). a rovnako aj žalobcovi nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo mu žiadne nevznikli (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.)

39. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.